

[Honoré.]

punkt have svigtet vort kristne kulturgrundlag.

Ib Christensen (DR):

Hovedindtrykket af udenrigsministerens redegørelse er, at den er ordrig, men vag, at den er perspektivløs indtil det bagstræveriske. Det gør ondt at udtrykke mig så stærkt, men jeg skal i det følgende forklare hvorfor.

Imidlertid vil jeg gerne indlede med nogle betragtninger vedrørende den europæiske union, og dér kan man jo passende tage det udgangspunkt, som hr. K. B. Andersen har leveret med det resolutionsforslag, han har stillet; og hvis uændrede vedtagelse ville betyde, at folketingset i virkeligheden siger god for en total opgivelse af selvstændig dansk udenrigspolitik, idet man fuldstændig sluger den såkaldte Københavnsrapport og de perspektiver, der ligger heri. Denne såkaldte Københavnsrapport er jo ikke bare et praktisk samarbejde med hensyn til udenrigspolitiske konsultationer, det fremgår klart af side 4, hvor der står:

„Stats- og regeringscheferne har sat sig disse mål, nemlig inden dette tiårs udløb at om-danne de samlede indbyrdes forbindelser, som består mellem Det europæiske Fællesskabs medlemslande, til en europæisk union.“

Og der står videre på side 10:

„... at begge former for samarbejde“ — altså de udenrigspolitiske konsultationer og Fællesskabsanliggender — „har til formål at bidrage til udvikling af den europæiske enhedsproces.“

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om han, uagtet han udtrykker sig så forsigtigt, som han gør i sin redegørelse, hvor han siger, at man derved undgår at foregribe såvel den form som det indhold, den europæiske union vil kunne få, da ikke er enig i den opfattelse — jeg vil gerne bede ham bekræfte eller afkræfte det — at dette udenrigspolitiske samarbejde indgår som en naturligt del af den europæiske union.

Dette er jo det interessante perspektiv, hvor det ikke, som hr. K. B. Andersen sagde, drejer sig om år 2025 eller lignende, men drejer sig om det, som man på topmødet har besluttet at søge realiseret inden 1980, nemlig en europæisk union, hvis mening, hvis den skal have mening, selvfølgelig må være,

at det bliver på overstatsligt plan der fremtidig bliver truffet udenrigspolitiske, sikkerhedspolitiske afgørelser og måske også militærpolitiske.

Derfor kan mit parti ikke godkende hr. K. B. Andersens resolution eller stemme for denne resolution, som den ser ud nu. Vi kan da i øvrigt heller ikke stemme for hr. Gert Petersens ændringsforslag.

Der er en ting, jeg også gerne vil spørge ministeren om. Han siger, at det er regeringens mål, at det europæiske samarbejde og den europæiske union skal udvikle sig i takt med den forståelse, der kan vindes i befolkningen, og dér er vi jo nok ved regeringens og de fire EF-partiers meget svære handicap, nemlig den manglende forståelse for nødvendigheden af og det rigtige i denne stedse stigende grad af sammenslutning med et udvalg af central- og vesteuropæiske magter.

Jeg vil gerne spørge, om den serie pjecer, som ministeren bebuder i sin redegørelse, har et specielt formål med hensyn til det, man kunne kalde en øget forståelse af disse ting. Jeg vil gerne spørge, om regeringen har tænkt på eller overvejet, om det ikke, hvis man vil lave et sådant oplysningsarbejde, ville være rigtigt at tage, hvad man kunne kalde de kritiske, alternative synspunkter med, for ifølge sagens natur kan sådanne pjecer, som der vil blive tale om, jo kun være et defensorat for det bestående.

Jeg vil gerne sige nogle ord om Storbritannien og EF. Dér synes jeg at ministeren på en ganske uforvarselig måde affærdiger, hvad der stod i mr. Wilsons tiltrædelseserklæring, som dronningen læste op i det britiske parlament. Hvis man har set denne tale i dens fulde ordlyd, vil man vide, at hele talen består af generelle vendinger. Det er en meget kort tale, den er ikke så ordrig og ofte i verbal tomgangsform ordrig som dem, danske regeringer serverer som tiltrædelsestaler. Men det er ganske klart formuleret, hvad den britiske regering ønsker med hensyn til EF, idet man siger, at man ønsker genforhandling på det fundamentale optagelsesgrundlag, og dette er jo nok så kraftigt sagt. Videre siges det direkte, at man ønsker, at det britiske folk skal have dette genforhandlingsresultat ud til afgørelse. Det vil sige, at den britiske regering klart binder sig til en fundamental genforhandling af optagelsesvilkårene for